

ΠΑΜΜΟΝΑΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ

ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΓΑΡΩΝ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

24 - 25 Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ 1998

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ὕπο †Μητροπολίτου Νικοπόλεως ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Συναχθέντες κατά χάρη καὶ ἔλεος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν μέ τήν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαίου, καὶ περατώσαντες τίς ἡμέρες τῆς Συνάξεως, καὶ τὰ θέματα αὐτῆς ἀκούσαντες καὶ διεξεληθόντες, τὰ λεχθέντα καὶ προταθέντα συνοψίζομεν στά ἐξῆς «συμπεράσματα καὶ μηνύματα».

1. «Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ πάντοτε καὶ ὑπὲρ πάντων», κατά τήν ἀποστολικήν προτροπήν. Τόν εὐχαριστοῦμεν δουλικῶς καὶ γιά τήν Σύναξη αὐτή. Ἦταν γιά μᾶς μία πνευματική δωρεά. Μᾶς ἔδωκε τήν εὐκαιρία μιᾶς ἐπικοινωνίας μέ ταπείνωση καὶ αὐτοέλεγχο. Καί ξεπερνώντας τήν ἐριθεία τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, ἐργασθήκαμε μέ ἀγάπη, ἀλλήλους ἠγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν. Τῷ Κυρίῳ ἡ δόξα. Διότι καὶ ἡ ἐριθεία, καὶ ἡ ἀντιλογία, καὶ τό νά θέλωμε «δικαιοῦν ἑαυτούς» (Λουκ. 10,29), δηλ. νά παρουσιάζωμε τούς ἑαυτούς μας σάν «σωστούς» καὶ τούς ἄλλους σάν «λάθος», δέν εἶναι καρποὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

2. Διαπιστώσαμε γιά μία ἀκόμη φορά, ὅτι μοναδικός στόχος τοῦ μοναχοῦ εἶναι νά ζῆ «ἐν Χριστῷ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ» (Ἐφ. 3,21), «ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου» (Τιτ. 1,2) καὶ «ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 5,2), καὶ ὅτι, ἀκριβῶς γι' αὐτό, τό πρῶτιστο κέρδος τοῦ γενομένου μοναχοῦ, εἶναι νά ἔχει ἀγάπη, καὶ νά μή θέλει νά κρίνει κανέναν. Οὔτε τόν ληστή, τόν ὄντως ληστή· οὔτε τήν πόρνη, τήν ὄντως πόρνη. Καὶ πολύ περισσότερο, τούς χριστούς Κυρίου, τούς ποιμένες καὶ διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας μας.

3. Διδαχθήκαμε ἀπό τίς σοφές εἰσηγήσεις καὶ ἀπό τήν μεταξύ μας ἀναστροφή·

α) ὅτι τό κάθε μοναστήρι εἶναι -σάν κύτταρο τοῦ μεγάλου πνευματικοῦ ἱατροῦ, πού εἶναι ἡ μία ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,- εἶναι καὶ αὐτό ἕνα ἱατρεῖο ψυχῶν, μέ ἕνα καὶ μοναδικό ἱατρό, τόν μόνον ἱατρό ψυχῶν καὶ σωμάτων, τόν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστό, μέ ἐκτελεστές τῆς θεραπευτικῆς Του ἀγωγῆς, ἐντεταλμένους νά χορηγοῦν στήν ὥρα καὶ στήν δόση, πού ἀπαιτεῖται στόν καθένα τὰ φάρμακα τῆς ψυχῆς, τό σιτομέτριο τό πνευματικό· καὶ αὐτοὶ εἶναι· ὁ ἀρχιερέας τῆς περιοχῆς· καὶ οἱ πνευματικοὶ πατέρες καὶ προϊστάμενοι

του μοναστηριού.

καί β) ότι οι μοναχοί είναι όντως μοναχοί, όταν έχουν τά μάτια τής ψυχής τους άνοιχτά νά βλέπουν τά δικά τους λάθη, σφάλματα, έλαττώματα και άμαρτήματα· και όχι τών άλλων. Γιατί, όποιος έχει διάθεση νά βλέπει τά άμαρτήματα και λάθη τών άλλων, δέν περιπατεί κατά άγάπην, δέν φωτίζεται από τή χάρη του άγίου πνεύματος, δέν κατενόησε άκόμη ότι ο χειρότερος έχθρός του είναι ο «παλαιός άνθρωπος» (΄Εφ. 3,9 και 4,22) και τά σκιρτήματά του· και κατά συνέπεια δέν ανταποκρίνεται στην φύση και τήν ουσία τής μοναχικής ζωής, πού είναι ζωή συνεχούς μετανοίας και διορθώσεως και όλο και πίο ουσιαστικής έπιστροφής στον Θεό.

4. Κατανοήσαμε βαθύτερα, πόσο είναι ανάγκη νά βιώνωμε συνειδητά τό μυστικό νόημα τής μοναχικής ζωής, πού είναι «ζωή έν Χριστώ και έν τή ΄Εκκλησία» (΄Εφ. 3,21), ζωή πλήρως και ολοκληρωτικά άφιερωμένη στον Χριστό, μίμηση τής έσχάτης πτωχείας, ταπείνωσης, ύπακοής, άδοξίας, έγκράτειας και παρθενίας τής ζωής του Χριστού· είναι ζωή «έν ή κατά μίμησιν ή του Κυρίου πολιτεία διαδεικνυται», όπως λέγομε στην άκολουθία τής κουράς· και χάριν αυτής τής κατ' ουσίαν και κατά πνεύμα τέλειας μιμήσεως του Χριστού, νά ξεπερνάμε και τήν αυτάρκεια και αυταρέσκεια τής απομονώσεως ή συγκεντρώσεως στον έαυτό μας, αλλά και τήν μέ πνεύμα, τάχα άμιλλας, ανταγωνιστική διάθεση, καρπό και αναθυμίαση του παλαιού ανθρώπου· και νά βλέπωμε ο ένας τον άλλο, και σαν άτομα πού άπαρνηθήκαμε τον έαυτό μας και χρόνια τώρα αίρομε τον Σταυρό του Κυρίου και τον δικό μας, αλλά και σαν μοναστικές άδελφότητες, πού πρέπει νά είναι σύνολα ήγιασμένων άτομων καθοδηγούμενα από όντως πνευματοφόρους προϊσταμένους, μέ άγάπη, μέ ταπείνωση, μέ συνεργατικότητα και μέ τήν έπιθυμία και προθυμία, νά θέτουμε τό δικό μας «περίσσευμα» (Β' Κορ. 8,14) στη διάθεση εκείνων πού έχουν «ύστέρημα» (Β' Κορ. 8,14), είτε υλικό είτε πνευματικό. ΄Αν ή άγία ΄Εκκλησία, πού είναι σαν άγρός του Κυρίου γεμάτη ζιζάνια (Ματθ. 13,25-40), όφείλει νά είναι ένα σώμα και ένα πνεύμα, πόσο μάλλον τά ήγιασμένα μοναχικά τάγματα μεταξύ τους και σέ σχέση μέ τούς ποιμένες τής ΄Εκκλησίας, στην όποία και έμεϊς σαν έλάχιστο μόριο ανήκομε, τόσον περισσότερο όσον εκείνοι μέν έχουν τήν ταπείνωση νά μάς βλέπουν και νά μάς διαφημίζουν, έμεϊς δέ σεμνυνόμεθα, νά βλέπωμε έαυτούς ως μέλη τής ΄Εκκλησίας «ευσχήμονα» (Α' Κορ. 12,23). Είθε ο Κύριος νά μάς δίδει, πρώτα μέν τήν δύναμη νά εύτελίζωμεν έαυτούς, και μετά νά μάς δίδει τήν φιλοπάτορα διάθεση του Σήμ και του ΄Ιάφεθ.

5. ΄Εχαρήκαμε, κυριολεκτικά έπλήσθη χαράς τό στόμα μας και άγαλλιάσεως ή καρδιά μας, από τήν διαπίστωση, ότι μέ τήν χάρη και τό έλεος του Κυρίου αί ανά τήν ΄Ιερά Μητρόπολη Μεγάρων και Σαλαμίνας ΄Ιερές Μονές εύδρομοϋν και ανθοϋν, δίνοντας ζωντανή μαρτυρία, ότι τό Πνεύμα του Κυρίου έπιφέρεται και σήμερα επάνω του ύδατος του σημερινου άλλοτριωμένου κόσμου και ότι, κατ' επέκταση, «ούκ άπώσατο Κύριος τον λαόν αυτού» (Ρωμ. 11,2), άφοϋ προσφέ-

ρουν συνεχῶς περισσότερους κήρυκες πίστεως, πού μέ τήν σιωπή τους κηρύττουν πιά εὐγλωττα τήν ἀνάγκη γιά μετάνοια, ἐπιστροφή καί πίστη στόν ἕνα καί μοναδικό Σωτήρα, Κύριο καί Λυτρωτή Ἰησοῦν Χριστόν. Δοξάζομε τόν Κύριό μας, γιατί τό ἴδιο ἰσχύει γιά ὁλόκληρη τήν περιοχή τῆς ἁγίας Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, γιά τό Ἅγιο Ὄρος, γιά τό Σινᾶ, καί γιά τίς ἄλλες ἅγιες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί ἰδιαίτερα γιά τίς Ἐκκλησίες τῆς Ρουμανίας καί τῆς Ρωσσίας. Καί εἶθε νά ἐκχύσει ὁ Κύριος τό Πνεῦμα του ἐπί πᾶσαν σάρκα καί νά μεταβάλλει πάντα τόν λαόν Του σέ «προφήτες» (Ἄριθμ. 11,29), γιά νά νικηθῆ τό κέντρο τοῦ διαβόλου, ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀποστασία τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, νά αὐξάνει ἡ ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καί νά μεγαλύνεται ὁ Χριστός «ἐπί τῷ ἐλέει Του καί τῇ ἀληθείᾳ Του» (Ψαλμ. 137,2).

6. Ἐπισημαίνομε μέ ἰδιαίτερη χαρά τήν ἰσχυρή πνευματικά -παρά τό ἀσθενές τοῦ φύλου- παρουσία τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ στήν Ἱερά Μητρόπολη Μεγάρων καί Σαλαμίνας, στήν πατρίδα μας ὁλόκληρη καί σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο. Καί μέ καύχηση ἐξαίρομε τήν πραγματικότητα, ὅτι ὁ γυναικεῖος μοναχισμός καλύπτει πλέον τῶν 2(3 τοῦ συνόλου ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν στήν Ἑλλάδα. Καί ὅτι παντοῦ τά γυναικεῖα μοναστήρια δίνουν τήν αἴσθησι τῆς νοικοκυρωσύνης, τῆς προόδου, τῆς τάξης καί τῆς εὐπρέπειας καί πρό παντός τῆς βαθύτατης εὐλάβειας, τῆς ἀπόλυτης αὐταπαρνήσεως καί τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀφοσίωσης στόν Θεό καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστόν καί στίς Ἐκκλησιαστικές μας παραδόσεις, ἀρετές μέ τίς ὁποῖες δίνουν σιωπηρά τό γιά τόν σύγχρονο κόσμο τόσο πολύτιμο καί ἀναγκαῖο μήνυμα· «πρός ἑαυτόν ἐπανάγου, ἄνθρωπε· γενοῦ καινός ἀντί παλαιοῦ· ψυχῆς ἐόρταζε ἐγκαίνια» (Ἄκολουθία Ἐγκαινίων). Ἦς ἔχει δόξα ὁ φιλανθρωπότατος Θεός ἡμῶν, πού τόσες γυναικεῖες ἀδελφότητες σκορπισμένες σέ ὅλα τά πλάτη τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καί τῆς πατρίδας μας μέ τήν ἁγιασμένη χάρις στήν αὐταπάρνηση, τήν προσευχή καί τήν πρός Χριστόν ἀγάπη φύση τους ἀποτελοῦν σάν σύνολα καί σάν ἄτομα, ὁσμὴν εὐωδίας, ὁσμὴν ζωῆς, ὁσμὴν ἐπιγνώσεως τοῦ Θεοῦ. Χαίρομε καί συγχαίρομε, διότι δύο μοναχές -μέ ὁδηγητική παρουσία, οἱ ὀσιώτατες Γερόντισσα Φωτεινή καί μοναχή Ἰουστίνα- παρουσίασαν στήν Σύναξή μας δύο πολυσήμαντες καί γεμάτες μέ χορταστικά ψυχῶν πνευματικά μηνύματα εἰσηγήσεις.

7. Κατακλείοντας, ἀξιολογοῦμε τήν Σύναξη αὐτή· πολύτιμη σάν σύλληψη· ἀξιομίμητη σάν πραγμάτωση· καί οὐσιαστική σάν προσφορά. Ἡ παρουσία σ' αὐτή σάν μελῶν καί σάν εἰσηγητῶν ἀνδρῶν καί γυναικῶν, κεκοσμημένων μέ βίου ἁγιότητα καί μέ χάρισμα λόγου, ὄχι σοφίας ἀνθρωπίνης ἀλλά χάριτος καί δυνάμεως Θεοῦ, ἀπό τήν ἰσόβια βίωση, μᾶς δίνει τό δικαίωμα νά πιστεύωμε, ὅτι στήν ἀξιολόγησι αὐτή δέν ὑπερβάλλομε. Ἰδιαίτερα ἐκτιμᾶμε τήν ἐργασία τοῦ καί φιλοξενοῦντος τήν Παμμοναστική αὐτή Σύναξη ἁγίου καθηγουμένου ἀρχιμανδρίτου κ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη, πού παράλληλα μέ τήν τόσο δυνατή παρουσία του στό χωρο τῆς μοναστικῆς ζωῆς στή Ἱερά Μητρόπολη αὐτή, ἀπετύπωσε τίς ἐμπειρίες τῆς πνευματικῆς ζωῆς στό πόνημά του «Ὡδή ὑπέρ τοῦ Ἀγαπητοῦ».

Ἐκφράζομε τὴν βαθειὰ ἐπιθυμία καὶ τὸν πόθο ἡ Παμμοναστικὴ αὐτὴ Σύναξι,
πού ἐπραγματοποιήθη μέ τὴν εὐλογία καὶ πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαίου, νά εὔρει σύντομα συνέχεια μέ
ἀνάλογες Παμμοναστικὲς Συνάξεις.

« Ὁ δέ Θεός τῆς ἐλπίδος πληρώσαι ἡμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ
πιστεύειν εἰς τό περισσεύειν ἡμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου»
(Ρωμ. 15,13)· «τῷ Θεῷ πρός δόξαν δι' ἡμῶν» (Β' Κορ. 1,20).

Ἱερά Μονή Ἁγίας Παρασκευῆς Μαζίου

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος

25 Σεπτεμβρίου 1998

+ ὁ Νικοπόλεως Μελέτιος